

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 706

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 octombrie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar....	2-4	Decizia nr. 951 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	20-21
Decizia nr. 888 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	5-6	Decizia nr. 979 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 376 alin. 1 și ale art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	21-23
Decizia nr. 893 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	7-8	Decizia nr. 983 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă.....	23-25
Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „în vigoare”	9-11	Decizia nr. 984 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m ² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	25-26
Decizia nr. 923 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor	11-13	Decizia nr. 986 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007	27-28
Decizia nr. 935 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 ¹ alin. 2 și art. 373 ¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	13-15	Decizia nr. 1.035 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	28-29
Decizia nr. 940 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010.....	15-18	Decizia nr. 1.036 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 370 ¹ și art. 370 ² din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	30-31
Decizia nr. 950 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora.....	18-20	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		234. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea și completarea art. 2 din Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 380/2009 privind condițiile de acordare a autorizației speciale de pescuit în scop științific	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 877

din 28 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții
a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum
și alte măsuri în domeniul bugetar**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Prof. Ion Neacșu” Buzău în Dosarul nr. 1.761/114/2010 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.920D/2010 — nr. 3.947D/2010, nr. 4.039D/2010 — nr. 4.048D/2010, nr. 4.057D/2010 — nr. 4.067D/2010, nr. 4.165D/2010 — nr. 4.167D/2010, nr. 4.250D/2010 — nr. 4.264D/2010, nr. 4.280D/2010, nr. 4.281D/2010, nr. 4.355D/2010 — nr. 4.360D/2010, nr. 4.433D/2010, nr. 4.491D/2010 — nr. 4.494D/2010, nr. 4.500D/2010, nr. 4.501D/2010, nr. 4.607D/2010 — nr. 4.611D/2010, nr. 4.623D/2010 — nr. 4.633D/2010, nr. 4.642D/2010, nr. 4.643D/2010, nr. 4.667D/2010 și nr. 4.731D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Prof. Ion Neacșu” Buzău, Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău, Sindicatul Liber Învățământ CFR Buzău, precum și, din oficiu, de Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 1.834/114/2010, nr. 1.863/114/2010, nr. 1.910/114/2010, nr. 1.911/114/2010, nr. 1.912/114/2010, nr. 1.913/114/2010, nr. 1.914/114/2010, nr. 1.915/114/2010, nr. 1.916/114/2010, nr. 2.007/114/2010, nr. 2.009/114/2010, nr. 2.127/114/2010, nr. 2.128/114/2010, nr. 2.145/114/2010, nr. 2.146/114/2010, nr. 2.172/114/2010, nr. 2.174/114/2010, nr. 2.217/114/2010, nr. 2.218/114/2010, nr. 2.222/114/2010, nr. 2.690/114/2010, nr. 2.691/114/2010, nr. 2.733/114/2010, nr. 2.790/114/2010, nr. 2.791/114/2010, nr. 2.897/114/2010, nr. 2.925/114/2010, nr. 2.244/114/2010, nr. 2.321/114/2010, nr. 2.566/114/2010, nr. 2.567/114/2010, nr. 2.568/114/2010, nr. 2.569/114/2010, nr. 2.570/114/2010, nr. 2.692/114/2010, nr. 2.762/114/2010, nr. 2.827/114/2010,

nr. 3.010/114/2010, nr. 2.008/114/2010, nr. 2.006/114/2010, nr. 2.085/114/2010, nr. 2.082/114/2010, nr. 2.084/114/2010, nr. 2.147/114/2010, nr. 2.100/114/2010, nr. 2.896/114/2010, nr. 3.016/114/2010, nr. 2.693/114/2010, nr. 2.083/114/2010, nr. 2.178/114/2010, nr. 2.177/114/2010, nr. 2.164/114/2010, nr. 2.732/114/2010, nr. 1.948/114/2010, nr. 3.012/114/2010, nr. 3.206/114/2010, nr. 2.148/114/2010, nr. 3.161/114/2010, nr. 1.970/114/2010, nr. 1.950/114/2010, nr. 2.617/114/2010, nr. 2.927/114/2010, nr. 2.129/114/2010, nr. 2.130/114/2010, nr. 1.971/114/2010, nr. 1.972/114/2010, nr. 2.144/114/2010, nr. 3.163/114/2010, nr. 3.186/114/2010, nr. 2.315/114/2010, nr. 2.311/114/2010, nr. 2.310/114/2010, nr. 2.309/114/2010, nr. 2.214/114/2010, nr. 2.176/114/2010, nr. 3.127/114/2010, nr. 2.175/114/2010, nr. 2.894/114/2010, nr. 2.219/114/2010, nr. 2.221/114/2010, nr. 2.606/114/2010, nr. 3.187/114/2010, nr. 2.926/114/2010, nr. 2.216/114/2010, nr. 2.215/114/2010, nr. 2.734/114/2010, nr. 2.243/114/2010, nr. 2.320/114/2010, nr. 2.297/114/2010, nr. 2.271/114/2010, nr. 2.296/114/2010, nr. 2.283/114/2010, nr. 3.205/114/2010, nr. 3.162/114/2010, nr. 2.282/114/2010, nr. 3.124/114/2010, nr. 2.322/114/2010, nr. 1.386/114/2010, nr. 3.125/114/2010, nr. 2.319/114/2010, nr. 3.123/114/2010 și nr. 1.862/114/2010 ale Tribunalului Buzău — Secția civilă și ale Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.920D/2010 — nr. 3.947D/2010, nr. 4.039D/2010 — nr. 4.048D/2010, 4.057D/2010 — nr. 4.067D/2010, nr. 4.165D/2010 — nr. 4.167D/2010, nr. 4.250D/2010 — nr. 4.264D/2010, nr. 4.280D/2010, nr. 4.281D/2010, nr. 4.355D/2010 — nr. 4.360D/2010, nr. 4.433D/2010, nr. 4.491D/2010 — nr. 4.494D/2010, nr. 4.500D/2010, nr. 4.501D/2010, nr. 4.607D/2010 — nr. 4.611D/2010, nr. 4.623D/2010 — nr. 4.633D/2010, nr. 4.642D/2010, nr. 4.643D/2010, nr. 4.667D/2010 și nr. 4.731D/2010 la Dosarul nr. 3.919D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.920D/2010 — nr. 3.947D/2010, nr. 4.039D/2010 — nr. 4.048D/2010, nr. 4.057D/2010 — nr. 4.067D/2010, nr. 4.165D/2010 — nr. 4.167D/2010, nr. 4.250D/2010 — nr. 4.264D/2010, nr. 4.280D/2010, nr. 4.281D/2010, nr. 4.355D/2010 — nr. 4.360D/2010, nr. 4.433D/2010, nr. 4.491D/2010 — nr. 4.494D/2010, nr. 4.500D/2010, nr. 4.501D/2010, nr. 4.607D/2010 — nr. 4.611D/2010, nr. 4.623D/2010 — nr. 4.633D/2010, nr. 4.642D/2010, nr. 4.643D/2010, nr. 4.667D/2010 și nr. 4.731D/2010 la Dosarul nr. 3.919D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat a fost abrogat, iar problema ridicată de autorii excepției a fost tranșată prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13, 15, 20, 27 și 29 septembrie 2010, 4, 11, 13, 18, 25 și 27 octombrie 2010, 10 și 30 noiembrie 2010 și Sentința civilă nr. 1.223 din 18 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.761/114/2010, nr. 1.834/114/2010, nr. 1.863/114/2010, nr. 1.910/114/2010, nr. 1.911/114/2010, nr. 1.912/114/2010, nr. 1.913/114/2010, nr. 1.914/114/2010, nr. 1.915/114/2010, nr. 1.916/114/2010, nr. 2.007/114/2010, nr. 2.009/114/2010, nr. 2.127/114/2010, nr. 2.128/114/2010, nr. 2.145/114/2010, nr. 2.146/114/2010, nr. 2.172/114/2010, nr. 2.174/114/2010, nr. 2.217/114/2010, nr. 2.218/114/2010, nr. 2.222/114/2010, nr. 2.690/114/2010, nr. 2.691/114/2010, nr. 2.733/114/2010, nr. 2.790/114/2010, nr. 2.791/114/2010, nr. 2.897/114/2010, nr. 2.925/114/2010, nr. 2.244/114/2010, nr. 2.321/114/2010, nr. 2.566/114/2010, nr. 2.567/114/2010, nr. 2.568/114/2010, nr. 2.569/114/2010, nr. 2.570/114/2010, nr. 2.692/114/2010, nr. 2.762/114/2010, nr. 2.827/114/2010, nr. 3.010/114/2010, nr. 2.008/114/2010, nr. 2.006/114/2010, nr. 2.085/114/2010, nr. 2.082/114/2010, nr. 2.084/114/2010, nr. 2.147/114/2010, nr. 2.100/114/2010, nr. 2.896/114/2010, nr. 3.016/114/2010, nr. 2.693/114/2010, nr. 2.083/114/2010, nr. 2.178/114/2010, nr. 2.177/114/2010, nr. 2.164/114/2010, nr. 2.732/114/2010, nr. 1.948/114/2010, nr. 3.012/114/2010, nr. 3.206/114/2010, nr. 2.148/114/2010, nr. 3.161/114/2010, nr. 1.970/114/2010, nr. 1.950/114/2010, nr. 2.617/114/2010, nr. 2.927/114/2010, nr. 2.129/114/2010, nr. 2.130/114/2010, nr. 1.971/114/2010, nr. 1.972/114/2010, nr. 2.144/114/2010, nr. 3.163/114/2010, nr. 3.186/114/2010, nr. 2.315/114/2010, nr. 2.311/114/2010, nr. 2.310/114/2010, nr. 2.309/114/2010, nr. 2.214/114/2010, nr. 2.176/114/2010, nr. 3.127/114/2010, nr. 2.175/114/2010, nr. 2.894/114/2010, nr. 2.219/114/2010, nr. 2.221/114/2010, nr. 2.606/114/2010, nr. 3.187/114/2010, nr. 2.926/114/2010, nr. 2.216/114/2010, nr. 2.215/114/2010, nr. 2.734/114/2010, nr. 2.243/114/2010, nr. 2.320/114/2010, nr. 2.297/114/2010, nr. 2.271/114/2010, nr. 2.296/114/2010, nr. 2.283/114/2010, nr. 3.205/114/2010, nr. 3.162/114/2010, nr. 2.282/114/2010, nr. 3.124/114/2010, nr. 2.322/114/2010, nr. 1.386/114/2010, nr. 3.125/114/2010, nr. 2.319/114/2010, nr. 3.123/114/2010 și nr. 1.862/114/2010, **Tribunalul Buzău — Secția civilă și Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Prof. Ion Neacșu” Buzău, Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău, Sindicatul Liber Învățământ CFR Buzău, precum și, din oficiu, de Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în cauze având ca obiect soluționarea unor litigii de muncă privind personalul didactic din învățământ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat nu ține seama de prevederile Legii nr. 221/2008 și nici de deciziile Curții Constituționale prin care au fost constatate ca fiind neconstituționale dispozițiile ordonanțelor de urgență ale Guvernului nr. 136/2008,

nr. 151/2008 și nr. 1/2009. Or, atât timp cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 prelungesc în timp aplicarea unor dispoziții declarate deja neconstituționale, textul legal criticat, stabilind salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, nu se poate raporta tocmai la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, întrucât, în continuare, se va perpetua viciul de neconstituționalitate. Mai mult, se susține că instanța constituțională, prin Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010, a statuat asupra faptului că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 conțin vicii de neconstituționalitate; chiar dacă nu au fost declarate expres ca fiind neconstituționale, o atare apreciere făcută în considerentele deciziei este obligatorie și trebuie respectată.

Se mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 se constituie într-un act de contracarare a voinței Parlamentului, încălcând, astfel, art. 1 alin. (4) și art. 61 din Constituție; de asemenea, se arată că Guvernul nu justifică urgența măsurii, nu există o situație extraordinară și afectează dreptul de proprietate privată, la salariu și la un nivel de trai decent, încălcând art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

În fine, se apreciază că, prin lipsa consultării Consiliului Economic și Social în adoptarea acestei măsuri, Guvernul a încălcat art. 102 și 141 din Constituție.

Tribunalul Buzău — Secția civilă, cu excepția Dosarului nr. 4.433D/2010, în care, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată din moment ce ordonanța de urgență criticată a fost aprobată prin Legea nr. 300/2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, care au următorul cuprins:

„Reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se face luând în calcul salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 300/2009.”

Autorii excepției consideră că textul legal criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, respectiv obligația respectării supremației Constituției, ale art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, ale

art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

În cauza de față, Curtea constată că textul legal criticat a fost abrogat prin dispozițiile art. 39 lit. x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, și nu produce efecte juridice asemenea celor învederate Curții de către autorii excepției de neconstituționalitate. Însă această situație nu se datorează normei abrogatoare, ci faptului că, prin Decizia nr. 3

din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. O atare interpretare, departe de a constitui o ingerință în sfera de competență a puterii legiuitoare, reprezintă o aplicare corectă a deciziilor Curții Constituționale pronunțate în materia salarizării personalului din învățământ (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 272 din 27 aprilie 2010, Decizia nr. 983 din 30 iunie 2009 sau Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României nr. 531 din 31 iulie 2009).

Așadar, Curtea constată că textul criticat, prin prisma interpretării date de Decizia Înaltei Curte de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011, își găsește o aplicare conformă cu Constituția; în aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Prof. Ion Neacșu” Buzău, Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău și Sindicatul Liber Învățământ CFR Buzău în dosarele nr. 1.761/114/2010, nr. 1.834/114/2010, nr. 1.863/114/2010, nr. 1.910/114/2010, nr. 1.911/114/2010, nr. 1.912/114/2010, nr. 1.913/114/2010, nr. 1.914/114/2010, nr. 1.915/114/2010, nr. 1.916/114/2010, nr. 2.007/114/2010, nr. 2.009/114/2010, nr. 2.127/114/2010, nr. 2.128/114/2010, nr. 2.145/114/2010, nr. 2.146/114/2010, nr. 2.172/114/2010, nr. 2.174/114/2010, nr. 2.217/114/2010, nr. 2.218/114/2010, nr. 2.222/114/2010, nr. 2.690/114/2010, nr. 2.691/114/2010, nr. 2.733/114/2010, nr. 2.790/114/2010, nr. 2.791/114/2010, nr. 2.897/114/2010, nr. 2.925/114/2010, nr. 2.244/114/2010, nr. 2.321/114/2010, nr. 2.566/114/2010, nr. 2.567/114/2010, nr. 2.568/114/2010, nr. 2.569/114/2010, nr. 2.570/114/2010, nr. 2.692/114/2010, nr. 2.762/114/2010, nr. 2.827/114/2010, nr. 3.010/114/2010, nr. 2.008/114/2010, nr. 2.006/114/2010, nr. 2.085/114/2010, nr. 2.082/114/2010, nr. 2.084/114/2010, nr. 2.147/114/2010, nr. 2.100/114/2010, nr. 2.896/114/2010, nr. 3.016/114/2010, nr. 2.693/114/2010, nr. 2.083/114/2010, nr. 2.178/114/2010, nr. 2.177/114/2010, nr. 2.164/114/2010, nr. 2.732/114/2010, nr. 1.948/114/2010, nr. 3.012/114/2010, nr. 3.206/114/2010, nr. 2.148/114/2010, nr. 3.161/114/2010, nr. 1.970/114/2010, nr. 1.950/114/2010, nr. 2.617/114/2010, nr. 2.927/114/2010, nr. 2.129/114/2010, nr. 2.130/114/2010, nr. 1.971/114/2010, nr. 1.972/114/2010, nr. 2.144/114/2010, nr. 3.163/114/2010, nr. 3.186/114/2010, nr. 2.315/114/2010, nr. 2.311/114/2010, nr. 2.310/114/2010, nr. 2.309/114/2010, nr. 2.214/114/2010, nr. 2.176/114/2010, nr. 3.127/114/2010, nr. 2.175/114/2010, nr. 2.894/114/2010, nr. 2.219/114/2010, nr. 2.221/114/2010, nr. 2.606/114/2010, nr. 3.187/114/2010, nr. 2.926/114/2010, nr. 2.216/114/2010, nr. 2.215/114/2010, nr. 2.734/114/2010, nr. 2.243/114/2010, nr. 2.320/114/2010, nr. 2.297/114/2010, nr. 2.271/114/2010, nr. 2.296/114/2010, nr. 2.283/114/2010, nr. 3.205/114/2010, nr. 3.162/114/2010, nr. 2.282/114/2010, nr. 3.124/114/2010, nr. 2.322/114/2010, nr. 1.386/114/2010, nr. 3.125/114/2010, nr. 2.319/114/2010, nr. 3.123/114/2010 ale Tribunalului Buzău — Secția civilă, precum și, din oficiu, de Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul acesteia nr. 1.862/114/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 888

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Vasile Pohrib în Dosarul nr. 8.560/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.560/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare**, excepție ridicată de Vasile Pohrib într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recalculare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii, în sensul că favorizează persoanele ale căror drepturi la pensie s-au născut ulterior datei de 2 noiembrie 2008, acestora fiindu-le recunoscute drepturile de pensie ce izvorăsc din încadrarea în grupa I și II de muncă, pe când persoanelor pensionate înainte de această dată punctajul majorat se va aplica de abia din ianuarie 2011.

Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă apreciază că legiuitorul poate prevedea un termen de la care se pot recalcula drepturile persoanelor care beneficiază de pensii, fără a se încălca art. 16 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008: „(1) *Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2010, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.*

(2) *Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2009.*

(3) *În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit sau aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.*

(4) *Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2010.”;*

— Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009: „*Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«Art. II. — (1) *Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări*

sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011»”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Cele două articole contestate ale celor două ordonanțe de urgență au prorogat în mod succesiv aplicarea dispozițiilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 19/2000 a fost abrogată prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011^{*}), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror

efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. În cauza de față, Curtea constată că dispozițiile legale criticate, chiar dacă nu sunt de drept substanțial, amână producerea efectelor normei de drept substanțial, ceea ce are incidență directă asupra raportului juridic stabilit deja prin Legea nr. 19/2000. Prin urmare, aceste dispoziții legale continuă să își producă efectele și să refuze aplicarea art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 pe perioada 9 decembrie 2008 — 31 decembrie 2010.

II. Pe fondul cauzei, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.278 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2010, a statuat că recalcularea pensiilor potrivit art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, cu modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, se va face, potrivit art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, începând cu luna ianuarie 2010, termen prorogat ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 până în luna ianuarie 2011.

Curtea a stabilit că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 nu sunt discriminatorii, în sensul că perpetuează existența unei stări de inegalitate, legiuitorul fiind suveran să decidă momentul intrării în vigoare a unei măsuri reparatorii. Desigur, prorogarea repetată a intrării în vigoare a prevederilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 nu este de dorit întrucât ar putea înfrânge, în final, chiar esența dreptului la pensie, ceea ce este inadmisibil. S-a mai arătat că această posibilitate acordată legiuitorului de a proroga intrarea în vigoare a unei reglementări legale se justifică, în cauza de față, datorită dificultăților financiare ale statului.

Prin urmare, se constată că cele două ordonanțe de urgență au fost constatate ca fiind constituționale prin decizia precitată exact prin prisma criticilor de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea observă că art. 169 alin. (1)—(3) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, consacră creșterea punctajelor de pensie ale persoanelor care au lucrat în grupa I și a II-a de muncă începând cu data de 1 ianuarie 2011, ceea ce înseamnă că legiuitorul a ținut cont de decizia anterior citată a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Vasile Pohrib în Dosarul nr. 8.560/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

^{*}) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 893

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schenker Romtrans” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.892/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului nr. 3.735D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.847D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schenker Romtrans” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.651/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.847D/2010 la Dosarul nr. 3.735D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.847D/2010 la Dosarul nr. 3.735D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 au fost abrogate prin Legea nr. 62/2011, dar soluția legislativă criticată a fost preluată de art. 133 alin. (1) lit. c) al noii legi. Se arată că excepția de neconstituționalitate ce privește acest text este neîntemeiată, contractul individual trebuind să respecte cele prevăzute în contractul colectiv de muncă. De asemenea, se susține că excepția de neconstituționalitate ce vizează art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 este inadmisibilă, textul legal criticat nemaifiind în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 și 16 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.892/118/2010 și nr. 4.651/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11**

alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schenker Romtrans” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât contractele colective de muncă încheiate la nivel de ramură nu pot fi obligatorii față de angajatorii din ramura respectivă care nu au participat, prin intermediul organizațiilor patronale din care fac parte, la negocierea contractului respectiv. În acest fel se neagă dreptul angajatorului de a beneficia de un cadru favorabil pentru valorificarea factorilor de producție. Astfel, se apreciază că numai negocierile colective directe la nivel de unitate ar fi în măsură să asigure un echilibru între aportul economic adus de factorul uman și remunerarea acestuia.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în acest sens arătând că textele legale criticate sunt o concretizare la nivel legal a dispozițiilor art. 41 alin. (5) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în Dosarul nr. 3.735D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 511 din 15 iunie 2006 și nr. 294 din 22 martie 2007. În Dosarul nr. 3.847D/2010, Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 3.847D/2010, arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și dau expresie art. 41 alin. (5) și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție. În Dosarul nr. 3.735D/2010, Avocatul Poporului nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care aveau următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996: „(1) *Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte, după cum urmează: [...]*

c) pentru toți salariații încadrați în toate unitățile din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă.”;

— Art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003: „(1) *Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte după cum urmează: [...]*

c) pentru toți salariații încadrați la toți angajatorii din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia, precum și textului art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 130/1996 a fost abrogată prin Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011, iar textul criticat din Codul muncii a fost abrogat prin Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011. Soluția legislativă de principiu criticată din cele două acte normative nu a mai fost preluată de noua lege. Actualul art. 133 alin. (1) lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011 prevede: „(1) *Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte după cum urmează: [...]*

c) pentru toți angajații încadrați în unitățile din sectorul de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă și care fac parte din organizațiile patronale semnatare ale contractului.”

Astfel, pentru ca unui angajator să îi fie opus un contract colectiv de muncă încheiat la nivelul sectorului de activitate, acesta trebuie să fi făcut parte din organizația patronală care a semnat contractul colectiv respectiv. Curtea constată că

modificarea survenită este chiar în sensul dorit de autorul excepției, însă, raporturilor de muncă aflate în curs până la intrarea în vigoare a Legii nr. 62/2011 continuă să li se aplice prevederile legale criticate, drept pentru care, în lumina Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 urmează să fie analizată pe fond.

Astfel, Curtea constată că, prin Decizia nr. 380 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 3 noiembrie 2004, Decizia nr. 511 din 15 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 13 iulie 2006, și Decizia nr. 96 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 28 februarie 2008, a arătat, de principiu, că, dând expresie recunoașterii dreptului părților raporturilor de muncă la negocierea colectivă a drepturilor și îndatoririlor izvorâte din aceste raporturi, legislația reglementează și condițiile de negociere și de încheiere a contractelor colective de muncă, a clauzelor obligatorii ale acestor contracte. Organizațiile sindicale și patronale pot fi reprezentative la diverse niveluri în funcție de numărul minim, prevăzut de lege, al membrilor lor. Reprezentativitatea acestor organizații le îndreptățește să negocieze și să încheie contractele colective de muncă la nivelurile respective, ale căror clauze, referitoare la drepturile minimale, să fie obligatorii la încheierea contractelor colective de muncă la niveluri inferioare, indiferent dacă părțile acestora s-au asociat, respectiv s-au afiliat ori nu la organizațiile de la nivelul superior. Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de ramură constituie izvor de drept (ca și legea) la încheierea contractelor colective de muncă la nivel de unitate, ceea ce impune respectarea clauzelor referitoare la drepturile minimale. Ca atare, cu aceste obligații firești, părțile au toată libertatea să negocieze și alte clauze, precum și drepturi superioare.

Aceste considerente sunt *mutatis mutandis* valabile în demonstrarea constituționalității atât a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, cât și celor ale art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă și art. 241 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schenker Romtrans” — S.A. din București în dosarele nr. 1.892/118/2010 și nr. 4.651/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 898

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „în vigoare”

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Corneliu Căileanu în Dosarul nr. 5.217/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că aspectele înveredate instanței constituționale de către autorul excepției au fost soluționate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.217/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009 și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Corneliu Căileanu într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 continuă soluțiile legislative promovate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, ambele ordonanțe de urgență, în privința drepturilor salariale ale personalului din învățământ, fiind declarate neconstituționale.

Se mai susține că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în privința sintagmei „în vigoare”, este neconstituțional, întrucât nu ține seama de faptul că o normă juridică primară, deși abrogată expres, poate produce în continuare efecte juridice posibil vătămătoare în privința raporturilor juridice pe care le guvernează. În consecință, textele abrogate de legiuitor nu pot fi sustrate controlului de constituționalitate în măsura în care acestea sunt aplicabile cauzei.

Tribunalul Iași — Secția civilă — litigii de muncă apreciază că excepția de neconstituționalitate este

neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 650 din 11 aprilie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010. În realitate, în privința art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este criticată numai sintagma „în vigoare”, astfel încât obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în privința sintagmei „în vigoare”. Aceste texte au următorul cuprins:

— Art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009: *„Articolul 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009, se abrogă.”;*

— Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992: *„(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului și ale art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă, iar dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în privința sintagmei „în vigoare”, încalcă art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele

internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 abrogă art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și reprezintă mai degrabă o dispoziție de corelare între art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, în sensul că, prin intrarea în vigoare a acestui ultim text, automat trebuia eliminată și prevederea referitoare la valorile coeficientului din anexele care se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009, din moment ce art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 nu a mai păstrat criteriile de temporalitate prevăzute anterior de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009. Însă, chiar și în lipsa acestei abrogări exprese directe, oricum textul art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 nu ar mai fi fost în vigoare tocmai prin abrogarea implicită a acestuia ca efect al intrării în vigoare a art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011^{*}, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. O atare interpretare, departe de a constitui o ingerință în sfera de competență a puterii legiuitoare, reprezintă o aplicare corectă a deciziilor Curții Constituționale pronunțate în materia salarizării personalului din învățământ (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 27 aprilie 2010, Decizia nr. 983 din 30 iunie 2009 și Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009).

Așadar, în momentul de față, textul criticat nu mai are niciun efect asupra raportului juridic deja stabilit, cele reținute în decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind în conformitate cu solicitările autorului excepției exprimate prin cererea de chemare în judecată. Rezultă așadar că excepția de neconstituționalitate ridicată vizează, din acest moment, chestiuni de aplicare și interpretare a legii, astfel încât aceasta, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

II. În privința sintagmei „*in vigoare*” cuprinsă în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011^{*}, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Astfel, în măsura în care instanța constituțională a constatat constituționalitatea textului criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă fie direct din dispozitivul deciziei, fie indirect din coroborarea considerentelor cu dispozitivul deciziei, prin ridicarea din nou a unei excepții de neconstituționalitate cu privire la același text și cu o motivare identică se tinde la înfrângerea caracterului general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale, care se atașează inclusiv deciziilor prin care se constată constituționalitatea legilor sau a ordonanțelor ori a unor dispoziții din acestea. Dacă în cel de-al doilea caz, „pentru a da o forță sporită deciziei și fără a marca o reconsiderare a jurisprudenței sale”, Curtea este competentă să se pronunțe chiar în sensul admiterii excepției formulate și constatării neconstituționalității textului contestat în interpretarea contrară deciziei anterioare (Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011), în primul caz devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile. În consecință, Curtea reține că într-o atare situație excepția de neconstituționalitate a fost admisă (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 121 din 16 octombrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 27 mai 1997), iar a contesta din nou constituționalitatea interpretărilor care au fost deja excluse din cadrul constituțional echivalează cu încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, coroborat cu art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. De asemenea, în sensul respingerii ca inadmisibile, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a unor astfel de excepții de neconstituționalitate, merită a fi menționate Decizia nr. 167 din 26 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 8 decembrie 2000, Decizia nr. 145 din 8 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 14 iunie 2001, sau Decizia nr. 245 din 18 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 12 noiembrie 2001. În consecință, obiect al controlului de constituționalitate îl poate forma numai acea interpretare a normei legale care nu a fost exclusă din cadrul constituțional, ceea ce nu este însă valabil în speța de față.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale de către instanța judecătorească, dar înainte de publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011 în Monitorul Oficial al României, Partea I, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

^{*} Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Corneliu Căileanu în Dosarul nr. 5.217/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă — litigii de muncă.

2. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în privința sintagmei „în vigoare”, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 923

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fulgerul Senior” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.338/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.261D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii de amânare depuse de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantului Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea respinge cererea de amânare depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.338/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fulgerul Senior” — S.R.L. din Timișoara, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „greșeală materială” din cuprinsul art. 318 din Codul de procedură civilă este neconstituțională, deoarece partea nu are deschisă calea contestației în anulare în cazul în care hotărârea instanței de recurs este rezultatul unei greșeli ce nu poate fi calificată ca fiind o greșeală materială.

Dispozițiile art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în condițiile în care instanța care a pronunțat hotărârea atacată este cea care va soluționa și contestația în anulare.

În final, se arată că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 sunt neconstituționale în măsura în care permit luarea unor măsuri, ca acelea dispuse împotriva sa, și anume suspendarea activității, fără a fi reglementată o procedură de control judecătoresc al actelor prin care se dispun asemenea măsuri, fiind astfel împiedicat accesul liber la justiție.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare dreptului la apărare și nici norme contrare regulilor constituționale privind înfăptuirea justiției în condiții de unicitate, imparțialitate și egalitate. Accesul liber la justiție nu presupune accesul în toate cazurile la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Astfel, prin dispozițiile și principiile Legii fundamentale nu s-a prevăzut obligativitatea existenței triplului grad de jurisdicție, iar reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale. În acest sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 122 din 19 februarie 2008 și nr. 102 din 20 ianuarie 2009.

De asemenea, nu se poate reține lipsa accesului la o instanță pentru contestarea măsurilor dispuse în baza art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001, întrucât orice persoană fizică sau juridică care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 5 martie 2008, cu următorul conținut:

— Art. 318 din Codul de procedură civilă: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.*”;

— Art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Contestația se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă.*”;

— Art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001: „(1) *Autoritatea desemnată pentru controlul alimentelor, în toate cazurile în care constată nerespectarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență sau ale altor acte normative în vigoare, este împuternicită:*

a) *să interzică funcționarea unităților care produc, prelucrează, depozitează, transportă sau comercializează alimente, precum și folosirea unor materii prime, aditivi, adjuvanți, materiale de ambalare, echipamente, ustensile, utilaje și substanțe de decontaminare;*

b) *să declare alimentele ca fiind improprii consumului sau necorespunzătoare din punct de vedere calitativ, să limiteze sau să interzică utilizarea și comercializarea acestora, să le dirijeze pentru consum condiționat pentru utilizarea sau comercializarea în alte scopuri și să ordone distrugerea lor în conformitate cu reglementările legale în vigoare;*

c) *să retragă autorizația de funcționare a unităților producătoare și de comercializare a alimentelor;*

d) *să sesizeze organele de cercetare penală în cazul în care faptele constatate pot constitui infracțiuni;*

e) *să interzică temporar comercializarea loturilor de alimente suspecte sub aspect calitativ. Deținătorul alimentelor interzise temporar de la comercializare trebuie să asigure condiții de păstrare și de conservare adecvate până la clarificarea situației acestora.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 4 alin. (2) referitoare la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 124 alin. (2) referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a criticii de neconstituționalitate.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 318 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004, Curtea a reținut că aceste dispoziții reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs. Așa cum rezultă în mod univoc din textul de lege criticat, calea procedurală a contestației în anulare specială poate fi utilizată de părțile care au participat la soluționarea recursului și este limitată la cazurile în care dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare invocate de recurent. În ceea ce privește obiectul contestației în anulare specială, acesta este format dintr-o singură categorie de hotărâri, respectiv doar hotărârile pronunțate de instanțele de recurs. Curtea a constatat că pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor nu poate fi reținută, deoarece reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție, și anume părților care au participat la soluționarea recursului a cărui dezlegare este rezultatul unei greșeli materiale sau al omisiunii instanței de a cerceta vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, dacă legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, a fortiori o atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

În ceea ce privește dispozițiile art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 1.186 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 11 decembrie 2008, Curtea a constatat că aceste dispoziții au fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare, alături de alte texte, și la art. 21 alin. (3) din Constituție. Astfel, de exemplu prin Decizia nr. 990 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că, în principiu, în calea extraordinară de atac a contestației în anulare nu se realizează un control judiciar asupra unei judecăți anterioare, ci se trece la soluționarea din nou a aceleiași pricini, ca urmare a introducerii unei cereri prin care se tinde la retractarea hotărârii pronunțate anterior, ceea ce și explică nereglementarea în art. 24 din Codul de procedură civilă ca situație de incompatibilitate a cazului în care judecătorul participă la soluționarea aceleiași pricini în contestația în

anulare. Chiar dacă aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă nu relevă niciun fel de neconstituționalitate. Astfel, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. S-a mai reținut că art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu aduce nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001, potrivit căreia nu există o procedură de control judecătorească al actelor autorității desemnate pentru controlul alimentelor prin care se dispun măsurile reglementate de aceste dispoziții, fiind astfel împiedicat accesul liber la justiție, prin Decizia nr. 164 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, Curtea a respins această critică și a constatat că textul criticat este constituțional. Astfel, cu acel prilej Curtea a statuat că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în

termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Totodată, potrivit art. 4 alin. (1) din aceeași lege, legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate, de către instanța de contencios administrativ competentă. În cazul ridicării unei excepții de nelegalitate a actului administrativ, instanța de contencios administrativ se pronunță în procedură de urgență, cu citarea părților și a emitentului, iar soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere. Or, în aceste condiții, Curtea a constatat că nu se poate susține că nu există un control judecătorească al actelor administrative emise în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2001, astfel încât criticile de neconstituționalitate ale art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 sunt neîntemeiate.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 și art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă și art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fulgerul Senior” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.338/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 935

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 2 și art. 373¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371², art. 371⁴ și art. 373¹ din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești excepție ridicată de Societatea Comercială „Lyk” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 11.575/193/2009 al Judecătoriei Botoșani. Excepția

formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.756D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.837D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 2, art. 373¹ alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Majestic” — S.R.L. din Săveni în Dosarul nr. 1.252/297/2010 al Judecătoriei Săveni.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.756D/2010 și nr. 3.837D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, deliberând, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.837D/2010 la Dosarul nr. 3.756D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.575/193/2009, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371², art. 371⁴ și art. 373¹ din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lyk” — S.R.L. din Botoșani într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

Prin Încheierea din 3 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.252/297/2010, **Judecătoria Săveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 2, art. 373¹ alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Majestic” — S.R.L. din Săveni într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că executarea silită, ca parte a procesului civil, este efectuată, potrivit textelor de lege criticate, de către executorii judecătorești, fapt ce este de natură a contraveni prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1).

Făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 458/2009, prin care s-a statuat că atribuirea competențelor executorului judecătoresc de a dispune începerea executării silite este neconstituțională, arată că întreaga activitate a executorilor judecătorești este în contradicție cu Legea fundamentală.

Judecătoria Botoșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Săveni apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Deși Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371², art. 371⁴ și art. 373¹ din Codul de procedură civilă, din motivarea excepției, precum și din cuprinsul textelor redade în motivarea excepției rezultă că autorul excepției se referă la dispozițiile art. 371¹ alin. 2, art. 373¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă. De asemenea, deși Judecătoria Săveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă, din motivarea excepției, precum și din cuprinsul textului redat în cuprinsul motivării rezultă că autorul excepției se referă la dispozițiile art. 373¹ alin. 6 din Codul de procedură civilă. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 371¹ alin. 2, art. 373¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 371¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă: *„În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispozițiilor prezentei cărți, dacă legea nu prevede altfel.”;*

— Art. 373¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă: *„Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.(...)”*

În tot cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.”;

— Art. 1 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: *„Executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii se efectuează de către executorii judecătorești, dacă legea nu prevede altfel.”;*

— Art. 7 din Legea nr. 188/2000: *„Executorul judecătoresc are următoarele atribuții:*

a) *punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii;*

b) *notificarea actelor judiciare și extrajudiciare;*

c) *comunicarea actelor de procedură;*

d) *recuperarea pe cale amiabilă a oricărei creanțe;*

e) *aplicarea măsurilor asigurătorii dispuse de instanța judecătorească;*

f) *constatarea unor stări de fapt în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă;*

g) *întocmirea proceselor-verbale de constatare, în cazul ofertei reale urmate de consemnarea sumei de către debitor, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă;*

h) *întocmirea, potrivit legii, a protestului de neplată a cambiilor, biletelor la ordin și a cecurilor, după caz;*

i) *orice alte acte sau operațiuni date de lege în competența lui.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și 126 alin. (1) referitoare la instanțele judecătorești.

Examinând critica autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia activitatea executorilor judecătorești este neconstituțională, Curtea constată că prin Decizia nr. 631 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007, a statuat că executorii judecătorești acționează în interesul unei bune administrări a justiției, reprezentând un organ auxiliar al acesteia, care are rolul de a pune în practică hotărârea pronunțată de instanță. În acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți. Într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii — echitate, publicitate și celeritate — acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. [...] Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent căreia jurisdicții ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6 (Hotărârea din 19 martie 1997 pronunțată în Cauza Hornsby împotriva Greciei, paragraful 40). Or, este bine cunoscut că, prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța legată cu soluționarea cauzei, prin rezolvarea acesteia, se dezinvestește. În aceste condiții, chiar dacă executarea hotărârii este circumscrisă noțiunii de „proces”, nimic nu susține teza potrivit căreia această activitate trebuie îndeplinită tot de instanța care a soluționat litigiul, cu atât mai mult cu cât punerea în aplicare a hotărârii aparține sferei

administrative a procesului civil. Astfel, este evident că executorul judecătoresc nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței, potrivit competențelor atribuite de lege.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.339 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 11 februarie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile art. 371¹–8 și art. 373¹–4 din Codul de procedură civilă nu reglementează o procedură de competența instanțelor judecătorești, ci o procedură execuțională, dată în mod firesc în sarcina organului de executare. În cadrul acestei proceduri executorul judecătoresc nu are de soluționat un litigiu, ci de executat titluri executorii, între care și hotărârile judecătorești, care se investesc cu formulă executorie, în cazul în care au rămas definitive, iar punerea lor în executare se realizează de executorul judecătoresc.

Totodată, potrivit art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. Pe cale de consecință, se constată că dispozițiile criticate nu încalcă dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție, deoarece actele de executare silită sunt supuse controlului judecătoresc.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 2 și art. 373¹ alin. 1 și 6 din Codul de procedură civilă și a art. 1 alin. (1) și art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lyk” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 11.575/193/2009 al Judecătoriei Botoșani și de Societatea Comercială „Majestic” — S.R.L. din Săveni în Dosarul nr. 1.252/297/2010 al Judecătoriei Săveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 940

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din județul Brăila în Dosarul nr. 988/113/2010 al Tribunalului Brăila — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului nr. 4.298D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.299D/2010 și nr. 4.390D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, respectiv ale art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Aurel Soisun în Dosarul nr. 116/113/2010 al Tribunalului Brăila — Secția civilă și de Liga Sindicatelor Pensionarilor Timiș în Dosarul nr. 1.470/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde reprezentantul legal al Ligii Sindicatelor Pensionarilor Timiș, constatându-se lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.299D/2010 și nr. 4.390D/2010 la Dosarul nr. 4.298D/2010.

Atât reprezentantul Ligii Sindicatelor Pensionarilor Timiș, cât și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.299D/2010 și nr. 4.390D/2010 la Dosarul nr. 4.298D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ligii Sindicatelor Pensionarilor Timiș, care, în esență, susține că dispozițiile legale criticate blochează acordarea unor drepturi de asigurări sociale prevăzute prin lege. Prin urmare, consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, în privința criticilor de neconstituționalitate extrinseci, că justificarea situației extraordinare care a stat la baza emiterii ordonanței de urgență este realizată în preambulul actului normativ criticat, iar în privința celor intrinseci că, prin stagnarea majorării pensiei pentru perioada 2009—2010 nu se încalcă dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului din moment ce acestea nu garantează nici dreptul la o pensie într-un anumit quantum și nici dreptul de a dobândi o proprietate. În acest sens, au fost menționate Hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei, respectiv Kopecký împotriva Slovaciei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 27 septembrie, 7 și 18 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 988/113/2010, nr. 116/113/2010 și nr. 1.470/30/2010, **Tribunalul Brăila — Secția civilă și Tribunalul Timiș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și**

art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din județul Brăila, de Aurel Soisun și de Liga Sindicatelor Pensionarilor Timiș în cauze având ca obiect recalcularea cuantumului pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate, necorelând valoarea punctului de pensie cu nivelul salariului mediu brut pentru anul 2010, au determinat reducerea valorii punctului de pensie. Astfel, dacă valoarea punctului de pensie în perioada octombrie 2008 — martie 2009 reprezenta 45% din salariul mediu brut, în anul 2010 acesta a reprezentat doar 39,9%. Se arată că o atare măsură duce la desființarea unui drept câștigat și echivalează cu o expropriere, încalcându-se astfel prevederile art. 44 din Constituție.

Totodată, în Dosarul nr. 4.299D/2010 se arată că Guvernul nu are competența de a reglementa prin ordonanțe de urgență în domeniul legii organice decât cu încălcarea art. 61 alin. (1), art. 78 și art. 115 din Constituție.

Tribunalul Brăila — Secția civilă și Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind de competența legiuitorului modalitatea de calcul și stabilirea a valorii punctului de pensie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 4.298D/2010 și nr. 4.299D/2010, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că textele legale criticate nu afectează dreptul la pensie în substanța sa, ci doar stabilesc un decalaj temporar în aplicarea lor, determinat de deficitul resurselor bugetului de asigurări sociale de stat. Se arată că nu s-a ajuns la o diminuare a valorii punctului de pensie, ci la menținerea în plată a acesteia. Guvernul mai invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia valoarea punctului de pensie, limita maximă a cuantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recolare a pensiilor anterior stabilite, ca și indexarea acestora, nu se pot face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile (Decizia nr. 1.140 din 4 decembrie 2007), precum și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, în accepțiunea căreia nicio persoană nu poate avea dreptul la o pensie într-un anumit quantum.

Totodată, se arată că pe calea ordonanței de urgență se pot reglementa aspecte ce țin de sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, notele scrise depuse, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 februarie 2009, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, precum și ale art. 16 alin. (1) din Legea

bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 27 ianuarie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009: „Prevederile art. 80 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în anul 2009.”;

— Art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009: „Prevederile art. 80 alin. (1) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în anul 2010.”;

— Art. 16 alin. (1) din Legea nr. 12/2010: „Valoarea punctului de pensie este de 732,8 lei și se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2010.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (3) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, ale art. 61 privind rolul Parlamentului, ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii, ale art. 115 privind delegarea legislativă și ale art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 173 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, sau Decizia nr. 89 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, Curtea a observat că textele legale criticate au avut o aplicare limitată în timp, respectiv art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 s-a aplicat în cursul anului 2009, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, în cursul anului 2010, iar dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 12/2010 au avut, de asemenea, o aplicare limitată în timp, respectiv pe parcursul anului 2010. În aceste condiții, Curtea a constatat că aceste dispoziții legale nu mai sunt în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În cauza de față, Curtea observă că, ulterior pronunțării deciziilor enumerate mai sus, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, a stabilit că pot fi supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, Curtea reține că textele legale criticate continuă să producă efecte juridice și după ce au ajuns la termen, întrucât, pentru perioada 2009—2010, acestea au refuzat aplicarea art. 80 alin. (1) și (3) din Legea nr. 19/2000. În consecință, Curtea urmează să analizeze pe fond prezenta excepție de neconstituționalitate.

În acest sens, Curtea reia jurisprudența sa consacrată, începând cu Decizia nr. 1.209 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 17 decembrie 2010, în privința art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 12/2010, jurisprudența aplicabilă *mutatis mutandis* și cu privire la art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009. Prin acea decizie, Curtea a statuat că textul Constituției nu prevede interdicția reglementării pe calea ordonanței de urgență a domeniilor aparținând legii organice, această interdicție

referindu-se doar la prevederile ordonanțelor simple, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea art. 61 sau art. 115 din Constituție.

Cât privește critica de constituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 44 din Constituție, aceasta are în vedere faptul că, efect al dispozițiilor de lege criticate, quantumul pensiei nu a mai crescut conform celor statuate prin art. 80 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, respectiv raportat la procentul de 45% din salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, ci într-un quantum mai mic. Curtea a reținut că, potrivit art. 47 din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări sociale și măsuri de protecție socială, în condițiile stabilite de lege. Astfel, legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale cuvenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și quantumul lor valoric, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare. De asemenea, modul de stabilire a punctajului anual și a punctajului mediu, a valorii punctului de pensie, a condițiilor de includere a anumitor perioade în stagiul de cotizare și acordarea anumitor sporuri pentru perioadele cotizate peste stagiul standard sunt prevăzute prin norme cu caracter tehnic, care se aplică în mod egal persoanelor aflate în situații identice. Valoarea punctului de pensie, limita maximă a quantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recorelare a pensiilor anterior stabilite, ca și indexarea acestora, nu se pot face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile.

Prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a mai arătat faptul că quantumul pensiei, stabilit potrivit principiului contributivității, se constituie într-un drept câștigat, astfel încât diminuarea acesteia nu poate fi acceptată nici măcar cu caracter temporar. Prin sumele plătite sub forma contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, persoana în cauză, practic, și-a câștigat dreptul de a primi o pensie în quantumul rezultat prin aplicarea principiului contributivității; astfel, contributivitatea, ca principiu, este de esență dreptului la pensie, iar derogările, chiar și temporare, referitoare la obligația statului de a plăti quantumul pensiei rezultat în urma aplicării acestui principiu afectează substanța dreptului la pensie.

Aceasta nu înseamnă că legea nu poate în viitor să reașeze sistemul de calcul al pensiilor, bazându-se însă tot pe principiul contributivității, pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la negarea evoluției în reglementarea juridică a acestui domeniu. De aceea, dacă prin reșezarea sistemului de calcul al pensiei în sensul arătat mai sus rezultă un quantum mai mic al acesteia, statul este obligat să adopte reglementări similare art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, și anume să mențină în plată quantumul pensiei stabilit potrivit reglementărilor anterior în vigoare, dacă acesta este mai avantajos. Aceasta este o măsură de protecție a persoanelor care beneficiază de pensie în sensul art. 47 alin. (2) din Constituție, constituind, de asemenea, o speranță legitimă a asiguratului, întemeiată pe prevederile legale în vigoare cu privire la obținerea și încasarea unui anumit quantum al pensiei.

Având în vedere însă că dispozițiile de lege criticate nu au ca efect o reducere a quantumului pensiei, ci o stagnare a creșterii acestuia, respectiv o creștere mai mică decât cea raportată la procentul de 45% din salariul mediu brut, Curtea apreciază că aceste dispoziții se încadrează în limitele constituționale referitoare la respectarea dreptului la pensie și garantarea dreptului de proprietate.

* Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Curtea observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Munoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru **nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit cuantum.**

Prin Decizia nr. 1.650 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 28 februarie 2011, Curtea Constituțională a arătat că, deși algoritmul de calcul al pensiei stabilit de art. 80 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 nu a mai fost aplicat pentru anii 2009 și 2010, cuantumul real al pensiei nu a fost diminuat. De asemenea, prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, Curtea a reținut că, deși consacră dreptul la pensie, art. 47 alin. (2) din Constituție nu oferă garanții și cu privire la algoritmul de creștere a cuantumului acesteia în viitor; în acest sens au fost amintite cele statuate de Curte prin Decizia nr. 1.140 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, potrivit cărora valoarea punctului de pensie, limita maximă a cuantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recorelare a pensiilor anterior stabilite, ca și indexarea acestora, nu se pot

face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile.

Așa fiind, prin Decizia nr. 1.650 din 16 decembrie 2010, Curtea a reținut că, atât timp cât dispozițiile de lege criticate nu au ca rezultat însăși reducerea cuantumului pensiei, acestea nu pot fi considerate ca fiind contrare dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Constituție.

Obiter dictum, Curtea a mai constatat, prin Decizia nr. 173 din 8 februarie 2011, că Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, nu a mai preluat modalitatea de calcul și actualizare a punctului de pensie în funcție de salariul mediu brut, prevăzută de art. 80 din Legea nr. 19/2000 — în prezent abrogată. Prin urmare, Curtea reține că soluția legislativă criticată nu a mai fost preluată de noua reglementare legală în materie.

Curtea mai constată că art. 78 din Constituție nu are incidență în cauză, întrucât intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență este guvernată de dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție. Totodată, autorii excepției nu își motivează critica de neconstituționalitate în raport cu art. 16 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, astfel încât Curtea nu se poate pronunța prin decizia sa asupra constituționalității textelor legale criticate în raport cu aceste dispoziții, întrucât ar însemna să se sesizeze din oficiu, ceea ce este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din județul Brăila și de Aurel Soisun în dosarele nr. 988/113/2010 și nr. 116/113/2010 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă, precum și de Liga Sindicatelor Pensionarilor Timiș în Dosarul nr. 1.470/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 950

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul național de difuzare produse informatice Romsoft” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.778/55/2009 al Tribunalului Arad — Secția de contencios

administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.858D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că aplicarea textului criticat se realizează prin coroborarea tuturor textelor din actul normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.778/55/2009, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul național de difuzare produse informatice Romsoft” — S.A. din București, într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 449/2003 transpune în legislația internă dispozițiile Directivei 1999/44/CE. Cu toate că textul directivei a avut în vedere ca prin conținutul certificatului de garanție să i se aducă la cunoștință consumatorului că beneficiază de anumite drepturi, prin modul de redactare a textului de lege criticat nu se realizează acest lucru, ci se creează un privilegiu pentru organele de control care pot săvârși o serie de abuzuri. Astfel, prin modul defectuos de transpunere a directivei se încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 24. Totodată, dispozițiile criticate nu îndeplinesc criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectele de drept cărora acestea li se adresează să își adapteze conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consumatorul își poate exercita drepturile prevăzute de prezenta lege fără a aduce atingere altor drepturi pe care acesta le poate invoca conform celorlalte prevederi legale care reglementează răspunderea contractuală sau necontractuală. De asemenea, dispozițiile criticate nu conțin norme de natură a afecta exercitarea neîngrădită a dreptului la apărare, cu garanțiile sale procesuale specifice. Prin urmare, consumatorul beneficiază de toate garanțiile dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, care au următorul cuprins: *„Garanția trebuie să cuprindă mențiuni cu privire la drepturile conferite prin lege consumatorului și să ateste în mod clar că aceste drepturi nu sunt afectate prin garanția oferită.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și art. 24 referitoare la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la aspectele ce privesc competența instanței de contencios constituțional de a sancționa un text de lege prin prisma unei eventuale neconcordanțe a acestuia cu normele comunitare, neconcordanță rezultată ca urmare a unei transpuneri defectuoase, Curtea constată că o astfel de competență revine instanței de drept comun, iar nu Curții Constituționale. Având în vedere competența Curții Constituționale în această materie, astfel cum s-a precizat anterior, se reține că instanța de contencios constituțional nu are atribuția de a interpreta normele comunitare pentru a clarifica ori stabili conținutul acestora, întrucât această atribuție revine Curții de Justiție a Uniunii Europene. Totodată, Curtea reține că nu intră în competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul unei directive. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și dreptul comunitar, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil. În sensul celor expuse, s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011 și Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010.

În ceea ce privește invocarea aspectelor referitoare la criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea constată că, în acord cu jurisprudența sa constantă, precum și cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este *previzibilă* numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt,

legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă. (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea constată că textul criticat îndeplinește cerințele de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, pentru o înțelegere corectă a

termenilor, autorul excepției trebuind să aibă în vedere atât dispozițiile Legii nr. 449/2003, în ansamblu, cât și pe cele ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, neputând invoca propria necunoaștere a legii, potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Centrul național de difuzare produse informatice Romsoft” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.778/55/2009 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 951

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Fabiola Maria Precup în Dosarul nr. 2.661/235/2009 al Judecătoriei Gherla. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.015D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.661/235/2009, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Fabiola Maria Precup, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că dispozițiile criticate, permițând emiterea actului administrativ fiscal prin intermediul mijloacelor informatice fără ca acesta să fie semnat și ștampilat, încalcă prevederile art. 52 din Constituție.

Judecătoria Gherla apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din data de 31 iulie 2007, cu următorul conținut: „(3) *Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) prin intermediul mijloacelor informatice este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.*”

(4) *Prin ordin al ministrului economiei și finanțelor se stabilesc categoriile de acte administrative care se emit în condițiile alin. (3).”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.355 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009, a statuat că, în cadrul politicii de legiferare, legiuitorul are dreptul să opteze pentru soluția legislativă pe care o consideră adecvată în reglementarea unui domeniu, drept ce își are sorginea în dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”. Preferința Parlamentului pentru o anumită soluție legislativă este un atribut suveran al acestuia, atâta timp cât nu contravine normelor și principiilor Constituției (Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995). Așadar, legiuitorul poate să prevadă elemente de validitate diferite pentru categorii diferite de acte juridice. Astfel, dispozițiile criticate reglementează elementele

obligatorii ale actelor administrative fiscale, care sunt acte de drept public.

Totodată, prin Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, Curtea a reținut că spre deosebire de actele administrative fiscale care nu sunt emise pe cale electronică și care trebuie să cuprindă toate elementele prevăzute la art. 43 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, cele prevăzute la art. 43 alin. (3) din aceeași ordonanță sunt valabile și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal și ștampila organului emitent. Potrivit art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, un act administrativ fiscal, indiferent de mijloacele folosite pentru emiterea lui, cuprinde suficiente elemente pentru a putea fi identificat organul emitent. În aceste condiții, este evident că va putea fi identificată persoana împuternicită a organului fiscal care a emis acel act, aceasta putând fi trasă la răspundere disciplinară, civilă sau penală, după caz. O asemenea persoană va răspunde în fața legii în aceleași condiții ca și persoana care a semnat și ștampilat actul administrativ fiscal.

Având în vedere cele expuse, precum și faptul că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, Curtea constată că persoana interesată se va putea adresa instanței de judecată pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, fără ca textul criticat să încalce prevederile art. 52 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (3) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Fabiola Maria Precup în Dosarul 2.661/235/2009 al Judecătoriai Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 979

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 376 alin. 1 și ale art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea

judecărilor în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 376 alin. 1 și ale art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Fundația Obștea Sătească Bălcești-Perești și de Obștea Pociovaliștea în Dosarul nr. 1.437/198/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.634D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.437/198/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecărilor în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 376 alin. 1 și ale art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Fundația Obștea Sătească Bălcești-Perești și de Obștea Pociovaliștea într-un proces civil de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că „punerea în executare a unei hotărâri judecătorești de primă instanță, pronunțată în materie funciară, prin punerea în posesie și emiterea titlului de proprietate, transferându-se corelativ și atribuțiile dreptului de proprietate, fără nicio restricție în exercitarea acestora, consacră o incertitudine în care se găsesc părțile și înfrâng dezideratul de restabilire a drepturilor încălcate prin reinstaurarea legalității care trebuie să guverneze toate raporturile juridice într-un stat de drept”. În acest sens, invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional, referitoare la exercitarea și protecția dreptului de proprietate al statului și al altor persoane fizice sau juridice.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă, exprimându-și opinia arată că, în ce privește constituționalitatea prevederilor de lege criticate în raport cu art. 21 și 44 din Constituție, Curtea s-a mai pronunțat prin mai multe decizii, iar argumentele prezentate de autorii excepției nu sunt de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței acesteia. Menționează că nu a fost analizată constituționalitatea prevederilor de lege criticate în raport cu art. 136 alin. (2) din Constituție și nici în raport cu dispozițiile din actele internaționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea cu întregul text al alin. (1) al art. 5 din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, în realitate, autorii excepției de neconstituționalitate critică numai teza întâi a acestui articol.

Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecărilor în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 376 alin. 1 și art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Aceste prevederi de lege au următoarea redactare:

— Art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005: *„Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului. [...]”;*

— Art. 376 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Se investesc cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1 hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea să devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege.”;*

— Art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă: *„Sunt hotărâri definitive:*

1. hotărârile date în primă instanță, potrivit legii, fără drept de apel;”;

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (2) referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție, referitoare la protecția proprietății, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecărilor în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, într-o cauză cu o motivare similară. În acest sens este Decizia nr. 304 din 1 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 12 aprilie 2011.

În această decizie, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa anterioară, a reținut că prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecărilor în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 sunt norme de procedură, potrivit cărora hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului.

În acest context, Curtea a constatat că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci statuează principal în art. 129 că *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*, iar art. 126 alin. (2) din Constituție prevede că procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești sunt stabilite numai prin lege.

De altfel, Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Așa fiind, Curtea a apreciat că nu poate fi reținută încălcarea

dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cât privește invocarea dispozițiilor art. 44 și 136 din Constituție, precum și a celorlalte reglementări internaționale, Curtea a constatat că acestea nu au incidență în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

II. În ce privește art. 376 alin. 1 și art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aceste prevederi de lege, de asemenea, au fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu art. 21 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 181 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 11 decembrie 2000, și Decizia nr. 134 din 23 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 469 din 1 iulie 2002, Curtea a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) [fost 125 alin. (3) înainte de revizuire] din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege*”, întreaga procedură de executare silită, inclusiv prevederile legale criticate, este stabilită de lege, respectiv de partea a V-a din Codul de procedură civilă. Din ansamblul acestor reglementări rezultă că părțile au acces la justiție, iar debitorul are la dispoziție garanții procedurale care îi permit să se adreseze instanței și, pentru motive întemeiate, pe care le va aprecia instanța, să solicite suspendarea executării sau chiar anularea titlului care se execută.

Atât soluția, cât și considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea acestei jurisprudențe.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „*Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare*” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 376 alin. 1 și ale art. 377 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Fundația Obștea Sătească Bălcești-Perești și de Obștea Pociovaliștea în Dosarul nr. 1.437/198/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 983

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „*Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare*” al Legii

nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Monica Ivonne Budiș în Dosarul nr. 12.560/200/2009 al Tribunalului Buzău — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.668D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.560/200/2009, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Monica Ivonne Budiș într-un litigiu de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că înlăturarea fazei procesuale a apelului, în procesele funciare, este de natură a contraveni prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21, art. 24, ale art. 53 și ale art. 124 alin. (2). În aceste condiții, „prevederile de lege criticate apar ca fiind de un formalism excesiv, inacceptabil de rigid, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege și să restrângă dreptul la apărare”.

Tribunalul Buzău — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale și convenționale invocate, acestea fiind norme de procedură pe care legiuitorul este competent să le stabilească.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), al art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă.

Aceste prevederi de lege au următoarea redactare:

— Art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005: *„Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului. [...]”;*

— Art. 305 din Codul de procedură civilă: *„În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) potrivit căruia *„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”*. Este invocată și încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca în prezenta cauză. În acest sens este Decizia nr. 416 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008.

În această decizie, Curtea a reținut că prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, potrivit cărora hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare, în primă instanță, sunt supuse numai recursului reprezintă norme de procedură.

Curtea a mai constatat că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci statuează principial în art. 129 că, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*, iar potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție *„competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Așa fiind, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 53 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, Curtea a mai constatat că textele de lege criticate nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

II. Referitor la prevederile art. 305 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat în numeroase cauze, constatând constituționalitatea acestora, sub aspectul unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 164 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, Curtea a statuat că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Constituție, și nu încalcă drepturile fundamentale ale justițiabililor. Instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară dreptului la apărare, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a părților. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita utilizarea anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale. Mai mult, Curtea a reținut că, prin art. 1 pct. 31 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, a fost introdus alin. 31 la art. 315 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, *„în cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere, sunt admisibile orice probe prevăzute de lege”*.

Soluția pronunțată în deciziile menționate și argumentele pe care acestea s-au bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII „Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Monica Ivonne Budiș în Dosarul nr. 12.560/200/2009 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 984

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

Excepția a fost ridicată de Daniela Milea într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile ordonanței sunt neconstituționale, deoarece creează un regim discriminatoriu pentru chiriașii imobilelor administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” — RAAPPS, chiria fiind stabilită în mod diferit față de alte categorii de chiriași care sunt exceptați de la majorarea chiriilor. De asemenea, susține că „majorarea chiriilor la nivelurile mai sus prezentate ne pune în situația imposibilității achitării acestora, care duce, inevitabil, la evacuarea silită a familiilor noastre din locuințele menționate, lipsirea de locuință și deteriorarea evidentă a nivelului de trai sub limita existenței”. Consideră că se încalcă, astfel, dispozițiile art. 47 alin. (1) din Constituție privind obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că stabilirea unui quantum al chiriei la nivelul pieței nu poate constitui o încălcare a principiului egalității în fața legii. Perceperea unei chirii cu mult sub nivelul pieței a fost o favoare acordată chiriașilor, chiar dacă a adus o atingere dreptului de proprietate al statului. Acest lucru nu poate fi prelungit pe o perioadă foarte mare, astfel încât chiriașii nu au un drept de a ocupa bunuri proprietatea statului în condițiile plății unei chirii modice. În ceea ce privește încălcarea art. 47 alin. (1) din Constituție, arată că prin recunoașterea dreptului la un nivel de trai decent și a dreptului la o locuință, legiuitorul nu s-a obligat și la menținerea pe o perioadă foarte mare de timp a unui anumit nivel al chiriei.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 20.989 din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.219/197/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008, aprobată prin Legea nr. 183/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 22 octombrie 2008.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 47 alin. (1) privind obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2008 reglementează tariful lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, tarif ce se aplică începând cu data de 1 martie 2008.

Scopul adoptării ordonanței, așa cum rezultă din motivația acesteia, vizează înlăturarea inechității între nivelul chiriilor aplicabil pe piața imobiliară, în special în municipiul București, și nivelul redus al tarifului chiriei pentru locuințele sociale, care nu acoperă, în conformitate cu prevederile art. 31 din Legea locuinței nr. 114/1996, cheltuielile efective cu întreținerea acestor imobile.

Autorul excepției își motivează excepția cu susținerea că, deși sunt chiriași ai imobilelor în care locuiesc de peste 10 ani și au achitat lunar chiria calculată potrivit „prevederilor Legii locuinței nr. 17/1994” și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, prin ordonanța criticată au fost stabilite tarife lunare ale chiriei cu mult mai mari față de nivelul veniturilor realizate de el. Se creează astfel o discriminare între diversele categorii de chiriași, în sensul că unii, potrivit art.6 din

ordonanța criticată, sunt exceptați de la aplicarea noilor tarife ale chiriei, iar chiriașilor din locuințele administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” nu le sunt aplicabile aceste prevederi, ceea ce le afectează și nivelul de trai, așa cum este el definit atât în normele internaționale, cât și de jurisprudența Curții Constituționale.

Analizând aceste critici de neconstituționalitate, Curtea constată că ele sunt neîntemeiate.

Stabilirea de către legiuitor a două categorii de chiriași, una care beneficiază de o modalitate de calcul mai avantajoasă a chiriei și cealaltă categorie care nu beneficiază de această dispoziție, are la bază considerente de protecție a celor cu venituri mici, care ocupă locuințe a căror suprafață utilă nu depășește suprafețele minimale prevăzute de lege. Acest beneficiu de protecție socială este la latitudinea de reglementare a legiuitorului, care poate institui un tratament juridic diferențiat, în considerarea unor situații obiectiv diferite. Nu se aduce astfel atingere principiului egalității, deoarece acesta nu înseamnă uniformitate, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Schimbarea situației juridice a chiriașilor, în cazul în care, din diverse motive, nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru încadrarea în categoria juridică vizată de măsura de protecție mai sus precizată, determină incidența unui alt tratament juridic, corespunzător situației obiectiv diferite în care se află aceștia, ceea ce reprezintă o aplicare a principiului egalității, și nu o încălcare a lui. În acest sens, s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 1.160 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 27 octombrie 2009, prilej cu care a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (3) din această ordonanță.

De altfel, problema îndeplinirii condițiilor de încadrare în categoriile exceptate de la noile tarife ale chiriei nu constituie o problemă de constituționalitate, fiind o problemă de aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale.

Cu privire la conținutul noțiunii „nivel de trai decent”, Curtea, în jurisprudența sa, a reținut că acesta nu este definit de Constituție, dar el trebuie examinat în raport cu situațiile avute în vedere de legiuitor, precum și în funcție de reglementările internaționale privind drepturile omului, obligatorii în temeiul art. 11 și 20 din Constituție. În acest sens, potrivit art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul la un nivel de trai decent cuprinde printre altele și dreptul la locuință. În același sens, art. 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, prevăzând obligația statelor de a recunoaște dreptul oricărei persoane la un nivel de trai suficient pentru ea însăși și familia sa, se referă, în mod expres, numai la locuință decentă, și nu la aceste privilegii. Astfel că legiuitorul, dând curs acestor dispoziții, este îndreptățit să țină seama atât de interesele chiriașilor, cât și de interesele proprietarilor, realizând astfel un echilibru între cele două categorii sociale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2008 pentru stabilirea tarifului lunar al chiriei pe m² care se aplică pentru închirierea locuințelor și terenului aferent acestora, aflate în domeniul public și privat al statului, administrate de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, excepție ridicată de Daniela Milea în Dosarul nr. 18.219/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 986

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Congips” — S.A. din Oradea în Dosarul nr. 4.394/111/C/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.690D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.394/111/C/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Congips” — S.A. din Oradea într-un litigiu comercial având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate operează o vădită discriminare între persoanele juridice cu aceeași situație juridică, fiind defavorizați proprietarii terenurilor afectate, la momentul apariției acestei legi, de aceste capacități energetice, care nu au dreptul însă la aceleași despăgubiri, deși suportă aceleași sarcini. Potrivit textelor de lege criticate, dreptul de servitute se exercită pe durata existenței capacității energetice, fără ca în cuprinsul legii să se prevadă despăgubirea prealabilă a proprietarului terenului afectat perpetuu de lucrarea energetică de utilitate publică. Caracterul perpetuu al aservirii terenului are semnificația unei exproprieri, întrucât proprietarul nu poate exercita dreptul de proprietate, astfel încât s-ar impune plata unei juste și prealabile despăgubiri, așa cum prevăd dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, având următorul cuprins: „(5) *Exercitarea drepturilor de uz și de servitute asupra proprietăților private afectate de capacitățile energetice, care se vor realiza după intrarea în vigoare a prezentei legi, se face în conformitate cu regulile procedurale privind condițiile și termenii referitori la durata, conținutul și limitele de exercitare a acestor drepturi, prevăzute într-o convenție-cadru, precum și pentru determinarea cuantumului indemnizațiilor și a despăgubirilor și a modului de plată a acestora, care se aprobă, împreună cu convenția-cadru, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministerului de resort, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi.*

(6) *Proprietarii terenurilor afectate de exercitarea drepturilor de uz și de servitute de către titularii de licențe și autorizații pot solicita încheierea de convenții, conform prevederilor alin. (5).[...]*

(9) *Proprietarii terenurilor și titularii activităților afectate de exercitarea de către titularii de licență și autorizații a drepturilor prevăzute la alin. (2) vor fi despăgubiți pentru prejudiciile cauzate acestora. La calculul despăgubirilor vor fi avute în vedere următoarele criterii:*

— *suprafața de teren afectată cu ocazia efectuării lucrărilor;*
— *tipurile de culturi și plantații, precum și amenajările afectate de lucrări;*

— *activitățile restrânse cu ocazia lucrărilor.*

Cuantumul despăgubirii se stabilește prin acordul părților sau, în cazul în care părțile nu se înțeleg, prin hotărâre judecătorească.

(10) *Dreptul de uz și de servitute asupra terenurilor proprietate privată, restrângerea sau încetarea unor activități prevăzute la alin. (2) se stabilește și se exercită cu respectarea principiului echității, a dreptului de proprietate și a minimele afectări a acestuia.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, pentru critici similare, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 878 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, și Decizia nr. 324 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010.

În aceste decizii, Curtea a reținut, în esență, că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, conținutul și limitele acestui drept fiind stabilite de lege, potrivit art. 44 alin. (1) teza finală din Constituție. Instituirea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacități energetice reprezintă o astfel de limitare, justificată de faptul că pe această cale se asigură valorificarea fondului energetic — bun public de interes național. Exercițarea drepturilor prevăzute de art. 16 alin. (5) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice este determinată de un interes major de ordin general și, ca atare, legiuitorul este pe deplin competent să stabilească condițiile exercitării atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

În legătură cu reglementarea dreptului la indemnizații și despăgubiri pentru acei titulari ai proprietăților afectate de capacitățile energetice realizate după intrarea în vigoare a Legii nr. 13/2007, Curtea a constatat că aceasta transpune voința

legiuitorului în materia despăgubirilor acordate pentru instituirea dreptului de uz și servitute în favoarea utilizării capacităților energetice. Totodată, Curtea a reținut că cele două categorii de titulari ai dreptului de proprietate privată, și anume cei pe ale căror terenuri existau deja capacități energetice, respectiv cei pe ale căror terenuri urmează să se realizeze capacități energetice după intrarea în vigoare a Legii nr. 13/2007, se diferențiază prin momentul obiectiv al realizării acelor capacități energetice, în raport cu data intrării în vigoare a legii ce reglementează dreptul la indemnizații și la despăgubiri. Legea nr. 13/2007 are în vedere capacitățile energetice realizabile după intrarea ei în vigoare și nu se referă la cele deja realizate la momentul intrării sale în vigoare în condiții aparte în timp și într-un alt cadru legislativ, astfel că titularilor dreptului de proprietate privată asupra terenurilor afectate de capacitățile energetice li se aplică un tratament diferențiat.

Cele statuate de Curte cu prilejul pronunțării deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în această cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței sale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (5), (6), (9) și (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Congips” — S.A. din Oradea în Dosarul nr. 4.394/111/C/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.035

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru

autovehicule, excepție ridicată de Nistor Caranfil în Dosarul nr. 51.138/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.523D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 51.138/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Nistor Caranfil într-o cauză având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional contravenind prevederilor art. 16, 20 și 148 alin. (2) din Legea fundamentală. Astfel, neconstituționalitatea textului decurge din faptul că acesta nu este conform cu art. 90 alin. 1 din Tratatul Uniunii Europene.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia față de excepția de neconstituționalitate, arată că aceasta vizează o pretinsă coliziune între legislația internă și cea comunitară. O asemenea critică nu reprezintă o critică de neconstituționalitate, ci vizează aplicarea legii, fiind de competența instanței de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate rezultă că textul criticat este neconstituțional în raport de dispozițiile art. 90 alin. 1 din Tratatul Uniunii Europene. Or, Curtea Constituțională nu are competența de a tranșa un conflict între norma națională și cea comunitară, această competență revenind instanței de drept comun.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 19 februarie 2009, cu următorul conținut: „*Pentru a beneficia de prevederile art. II alin. (1), persoana fizică sau juridică prezintă autorității fiscale competente pentru calculul taxei pe poluare, în vederea luării în evidență, în termen de 20 de zile calendaristice de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, o cerere însoțită de unul dintre documentele prevăzute la art. III lit. a) sau b), iar în situația prevăzută la art. III lit. c), documentul va fi însoțit și de declarația pe proprie răspundere, în formă autentică, din care să reiasă că autovehiculul a fost achiziționat anterior datei de 15 decembrie 2008 în vederea înmatriculării în România.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 148 referitoare la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia critică dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 prin prisma faptului că încalcă prevederile art. 90 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, potrivit art. 148 alin. (2) din Constituție, ar trebui constatată neconstituționalitatea acestora și aplicată cu prioritate norma comunitară.

Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a pronunțat în sensul că aceste aspecte, ca și cele relevate în prezenta cauză, nu reprezintă probleme de constituționalitate, ci țin de aplicarea legii de către instanța de judecată, neintrând în competența de soluționare a Curții Constituționale. (Decizia nr. 413 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 21 mai 2008.) Curtea Constituțională nu are competența de a tranșa un conflict între norma națională și cea comunitară, această competență revenind instanței de drept comun.

Prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, Curtea a stabilit că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene (devenit Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene) prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul CE, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene la Curtea de Justiție a Comunităților Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Nistor Caranfil în Dosarul 51.138/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.036

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 370¹ și art. 370²
din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea
raporturilor de drept internațional privat și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992
privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 370¹ și art. 370² din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Food” — S.A. din Drăgănești în Dosarul nr. 8.182/111/C/2009-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.614D/2010.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției consilierul juridic Ciprian Popa și pentru Societatea Comercială „Portinox” — S.A. avocatul Radu Damaschin.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Avocatul Societății Comerciale „Portinox” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Arată că autorul excepției dorește doar tergiversarea soluționării cauzei, iar art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 împiedică abuzul de drept. De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, statuând că acestea nu contravin Legii fundamentale.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.182/111/C/2009-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, admitând recursul împotriva Încheierii Tribunalului Bihor prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 370¹ și art. 370² din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Food” — S.A. din Drăgănești, într-o cauză ce are ca obiect recunoașterea unor înscrisuri și a unor hotărâri străine.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 reglementează o serie de cauze de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate, ceea ce încalcă prevederile

constituționale ce reglementează atribuțiile Curții Constituționale. Consideră că alin. (6) al art. 29 este neconstituțional, încălcând prevederile constituționale ale art. 21, deoarece conferă instanțelor judecătorești atributul cenzurării excepțiilor de neconstituționalitate.

În ceea ce privește dispozițiile art. 370¹ și art. 370² din Codul de procedură civilă și ale art. 169 din Legea nr. 105/1992, arată că acestea sunt neconstituționale deoarece permit, cu încălcarea art. 126 din Constituție, recunoașterea/executarea unei hotărâri ce nu a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție sau de celelalte instanțe judecătorești. De asemenea, aceste dispoziții restrâng liberul acces la justiție prin restrângerea mijloacelor procedurale de apărare, nepermițând părților să își facă apărărilor. În continuare sunt invocate și prevederile art. 11 și 20 din Legea fundamentală, precum și cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arătându-se că textele criticate nu respectă exigențele unui proces echitabil, egalitatea armelor și principiul contradictorialității, astfel cum acestea se regăsesc și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că textele de lege criticate au mai fost examinate de Curtea Constituțională, pentru critici similare celor ridicate în prezenta cauză, instanța de contencios constituțional statuând în sensul conformității acestora cu Legea fundamentală. Exemple în acest sens sunt Decizia nr. 310 din 10 iulie 2003, Decizia nr. 29 din 28 ianuarie 2003, Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005 și Decizia nr. 254 din 16 martie 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și motivarea deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a fost republicată, iar art. 29 alin. (6) a devenit art. 29 alin. (5). Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 370¹ și art. 370² din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 245 din 1 octombrie 1992, și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 370¹ din Codul de procedură civilă: „*Hotărârile arbitrale străine pot fi recunoscute în România, spre a beneficia de puterea lucrului judecat, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 167—172 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.*”;

— Art. 370² din Codul de procedură civilă: „*Hotărârile arbitrale străine, care nu sunt duse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa, pot fi puse în executare silită pe teritoriul României, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 173—177 din Legea nr. 105/1992.*”;

— Art. 169 din Legea nr. 105/1992: „*Sub rezerva verificării condițiilor prevăzute de art. 167 și 168, instanța română nu poate proceda la examinarea în fond a hotărârii străine și nici la modificarea ei.*”;

— Art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 126 referitoare la instanțele judecătorești. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că asupra constituționalității acestora s-a pronunțat prin numeroase decizii, de exemplu prin Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, și Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006. Cu acele prilejuri Curtea a constatat că acestea sunt norme de procedură pe care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice, în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, ci doar

pronunțarea, în situațiile date, asupra oportunității sesizării Curții Constituționale. Instanța de judecată are rolul de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, având obligația de a le respinge ca inadmisibile pe cele care nu îndeplinesc cerințele legii. Așa fiind, Curtea nu a putut reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 142 alin. (1) și ale art. 146 lit. d).

În ceea ce privește critica referitoare la recunoașterea și executarea hotărârilor străine, Curtea constată că, prin Decizia nr. 29 din 28 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 28 februarie 2003, a statuat că executarea pe teritoriul României a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele străine este supusă unor reguli distincte față de cele privitoare la executarea hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată autohtone, deoarece acestea nu sunt opozabile instanțelor românești decât ca elemente de fapt, ce urmează să fie avute în vedere într-o hotărâre judecătorească pronunțată în România. Astfel fiind, hotărârile judecătorești străine pot produce efecte juridice în România numai ca urmare a recunoașterii și încuviințării executării lor, în condițiile stabilite de textele de lege criticate, iar instituirea acestei proceduri este consecința aplicării principiului suveranității naționale.

Totodată, Curtea a statuat că pe teritoriul României executarea hotărârilor străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa se încuviințează, astfel cum prevede art. 174 alin. 1 lit. b) din lege, dacă „dreptul de a cere executarea silită nu este prescris potrivit legii române”.

De asemenea, prin Decizia nr. 310 din 10 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 26 septembrie 2003, cu referire la o critică similară, Curtea a statuat că procedura recunoașterii și executării hotărârii străine nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, liberul acces la justiție fiind compatibil cu instituirea unor reguli speciale pentru situații deosebite. În continuare s-a arătat că prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înlăpătează actul de justiție. S-a considerat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și motivarea deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 370¹ și art. 370² din Codul de procedură civilă, art. 169 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Food” — S.A. din Drăgănești în Dosarul nr. 8.182/111/C/2009-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

**pentru modificarea și completarea art. 2 din Ordinul ministrului agriculturii,
pădurilor și dezvoltării rurale nr. 380/2009 privind condițiile de acordare a autorizației speciale
de pescuit în scop științific**

Având în vedere Referatul de aprobare al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură nr. 7.803 din 21 septembrie 2011,

în temeiul:

— art. 51 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 317/2009, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 2 din Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 380/2009 privind condițiile de acordare a autorizației speciale de pescuit în scop științific, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 22 iunie 2009, se modifică și completează după cum urmează:

1. Alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Navele/Ambarcațiunile folosite la pescuitul în scop științific în baza unui document de proprietate/comodat/

închiriere se înscriu în Fișierul navelor și ambarcațiunilor de pescuit și primesc licență de pescuit în scop științific.”

2. După alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), care va avea următorul cuprins:

„(5) Instituțiile de cercetare pot folosi la pescuitul în scop științific un număr de până la 15 ambarcațiuni de pescuit.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără

București, 5 octombrie 2011.
Nr. 234.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

